

Ingenting. Noget. Alting.

Ingenting

1.

Vi ved, at der er noget.

Vi ved ikke, hvad der er.

Blot, at der er noget.

Vi er ikke skeptiske over for idéen om noget.

2.

Dette noget forandrer sig på måder, mennesket ikke formår at forudsige.

Noget kan ikke være sig selv.

3.

Forudsætningen for, at noget kan forandre sig, er, at muligheden for forandring foreligger.

Vi, der ikke er skeptiske over for noget, er heller ikke skeptiske over for forandringens mulighed.

4.

Vi forstår ikke, hvad forandring er og kalder den, for en god ordens skyld, for tid, rum, tyngdekraft, masse og bevægelse, for afstande og relativitet.

Blot forstår vi, at noget ikke er sig selv.

5.

Hvis der bare var noget, ville forandring ikke være mulig.

6.

Forandring forudsætter alle muligheders åbning.

7.

Det noget, om hvilket vi har sagt, at det ikke er sig selv, er et aspekt af denne realitet.

At ingen forandring er mulig i det endeligt afgrænsede.

8.

Når vi peger på noget, er det noget, vi peger på, det, som er sandsynliggjort.

9.

Om noget siger vi:

Noget lader sig kun gøre som en delmængde af et absolut alting.

Noget er ikke i sig selv alting.

Det, vi kalder alting, er ikke et noget.

10.

For det absolutte alting gælder for os, som kun peger på noget, at dette alting blot er nogets forudsætning.

I denne forstand er det absolutte alting uden betydning.

11.

Alting er underordnet noget.

Vi erfarer noget.

Alting er uden for vores erfarings rækkevidde.

12.

At erfare noget er at erfare alting.

13.

Alting fylder det hele.

14.

Det hele er et rum uden vægge.

I det tilfælde, at der kun er det ene rum, vi her taler om.

15.

Et sådant rum vil af os begribes som værende uden tid, et sammensurium af noget, der end ikke har været, er eller vil være.

16.

Her er alting.

17.

For alting gælder, at dets absolutte stilstand er undergravende.

18.

Alting er rent faktisk alting.

Til forskel fra noget, der ikke er noget.

19.

Om alting kan det siges, at det, som er alting, har en natur, for hvilken det gælder, at her er den mindst mulige afstand uendelig.

20.

Steder, hvor den mindst mulige afstand er den størst mulige, vil for os fremstå tomme.

21.

Sådanne steder er uden relativitet.

For os giver sådanne steder ingen eller ringe mening.

Afstand er forudsætningen for bevægelse.

22.

Vi er bevægelse.

For den anden gør det os til noget.

Vi er ikke det, vi er.

23.

Det står i modsætning til vores fortolkningsimpuls, at noget er et medium for et alting, hvis slutsum med nødvendighed må være absolut stilstand.

24.

For det, i alle og enhver tænkelig dimension åbne, noget, vi peger på og kalder alting, må den mindst mulige afstand med absolut nødvendighed være direkte proportionel med fraværet af begrænsninger.

25.

Vi siger, at om det, vi ikke kan tale om som noget, taler vi om som det, der er fuldstændigt tomt.

26.

Noget har som sit kendetegn, at det ikke lader sig forudsige, hvorfor alle muligheder altid må være til stede, for at noget kan kaldes det noget, der ikke er sig selv.

27.

Hvis alle muligheder ikke altid var til stede. Hvis blot alle muligheder, foruden den mindst muligt tænkelige mulighed, var til stede. I det fald ville noget låse sig og blive til alting.

28.

Vi oplever noget.

Noget er ikke alting.

Noget er den sandsynlighed for noget, vi oplever.

Dette er noget.

29.

Vores næste naturlige spørgsmål er:

Hvad er det alting, som er tomt, og hvis tomhed er en funktion af alle tings tilstedeværelse?

30.

Alting er ingenting.

31.

Svaret på vores spørgsmål, hvad er det alting, for hvilket ethvert noget er medium, er, at dette alting, med dette sprog, kun lader sig definere som ingenting.

32.

Ingenting er alting.

33.

Om vi antog, at noget var alting, eller omvendt, at man om alting kunne sige, at det var noget, ville der være tale om afgjorte værensformer.

Her er alle muligheder udtømte.

34.

Hvor alle muligheder er udtømte, er ingen observation mulig, idet sådanne værensformer per definition, som deres egne udgangspunkter, er uden ende.

Om noget og alting kan vi sige, at noget og alting kunne være sådanne værensformer, havde det ikke været for ingenting.

35.

Ingenting er alting.

36.

Ingenting er noget.

37.

Ingenting er alting.

Noget er alting.

Ingenting er noget og alting.

38.

For ingenting gælder, at det er den eneste mulige værensform i dette sprog, om hvilket vi med sikkerhed kan sige, at det er sin egen forudsætning.

Herved adskiller ingenting sig fra noget og alting.

Det, vi kalder sproget, tilhører samme kategori som ingenting.

Ingenting og sproget.

39.

Ingenting har i sig boende sandsynligheden for ingenting. Det er denne ene sandsynlighed, eller mulighed om vi vil, der afgør sagen.

Ingenting peger på ingenting.

Sproget peger på sproget.

40.

Det, som er sin egen forudsætning, er den første årsag, eller, i det mindste, i familie med det, om hvilket man med sikkerhed kan sige, at det er sin egen forudsætning.

41.

Sproget tilhører denne familie.

42.

Om ingenting kan man sige, at det udelukker alt det, som ikke er ingenting, hvorved det får sin egenskab.

43.

Ingenting er alle sandsynlige udfalds hjemsted i alle disse udfalds mulige former, herunder formen noget som medium for formen alting, der blot tilhører hjemstedet ingenting.

Noget og alting er menneskeverdenen i sin totalitet.

44.

Dette er vores oplevelse.

Noget er alting.

45.

Noget og alting er sandsynligheder, der fordrer et ingenting.

46.

Noget og alting forudsætter alle tings mulighed: Ingenting.

47.

Ingenting er det eneste begreb, den eneste værensform, der ikke udelukker nogen tings mulighed, herunder sig selv.

48.

Ingenting er sin egen forudsætning.

49.

Sandsynligheden for dette kan kun forekomme hvor intet er.

Ingenting er sandsynlighedens princip.

50.

Om de sproglige begreber ingenting, noget og alting siger vi, at netop disse tre begreber peger på fænomener, hvis faktiske væren er uafhængig af sprogets pegen.

Dette er alle tings erfaring.

Sproget

1.

Sproget er sin egen forudsætning.

2.

Sproget tilhører den familie, hvor ingenting har hjemme.

Den familie, hvis medlemmer, hver især, giver sig selv væren.

At føde sig selv.

3.

Familien har kun disse to kendte medlemmer.

Ingenting og sproget.

4.

Af dette følger, at sproget går forud for dets udsigelse.

Mennesket er det, som udsiger.

Sproget er uden lyd.

Sproget har ingen tegn.

5.

Sproget er forudgående.

Sproget kommer før tanken.

Enhver ytring foregribes af sproget.

6.

Mennesket går ind i sproget.

Mennesket er i sproget.

7.

Det anvendte sprog er et noget.

Sprogsummen er et alting.

8.

Sproget i sig selv er et ingenting.

9.

Om sproget siger vi, at ingen gentagelse er mulig.

10.

Noget er det meningsfulde, der iklæder sig sproget, idet vi mennesker er noget.

11.

Sproget er, såvel som ingenting, uden for vores erfaringers rækkevidde.

Når vi peger på noget, iklæder det sig sit sprog.

12.

Ingenting og sprog er adskilt.

Når sproget peger på sig selv igennem os, benævner det sig selv med begreber som fragmentering, bureaukrati, bevidsthed, ånd, sandhed, guddommelighed og objektivitet.

Også andre begreber end disse bringes i anvendelse.

Der er kun ingenting og sproget.

13.

Vi tror, vi rækker ud med sproget. Således er vores natur.

Vi rækker ud mod sproget, som er noget andet end det noget, der er meningsfuldt for os.

14.

Når vi snakker, er det ikke os, der taler.

15.

Fysikkens vibreren antager former, der tilskriver sig selv kvaliteten sprog.

16.

Netop fordi sproget som ingenting er sin egen forudsætning, er det ikke vores, ej heller et noget.

17.

Sproget kan ikke omtales.

18.

Når vi taler om sproget, taler vi om sandsynlighed.

Sproget er muligheden for mere sprog.

Sproget kan ikke forfalde.

Sproget kan ikke tales.

19.

Vores idé om sproget tilhører fysikken og er ikke det sprog, vi taler om.

Sproget er uden for fysikken.

Sproget er sandsynlighed for sprog.

Om sig selv siger sproget: Jeg er det, der udfolder sig, uden at kunne bringes til standsning.

20.

Sprogets skønhed er dets ufuldkommenhed.

Det ufuldkomment værende er førsteårsag for sig selv.

21.

Vi er fuldkomne.

Tingene er fuldkomne.

Sproget lader sig ikke inddæmme.

22.

Når vi taler direkte til den anden, siger vi:

Sproget tilhører ikke universet.

Sproget er uden for universet.

23.

Der er ikke noget univers, blot det meningsfulde noget, vi peger på for at få adgang til sproget.

23.

Som sagt er mennesket så at sige gået ind i sproget.

24.

Sproget har ingen oprindelse og er uden ophør.

25.

Sproget er det, der om sig selv siger: Jeg er sproget.

Som et ingenting, der om sig selv siger: Alting må med nødvendighed udspringe af mig.

26.

Vi taler.

Vor tale er vibrerende fysik.

Sprogets tilgængelighed afgøres af dets sidestilling med ingenting.

Var sproget en sandsynlighed svarende til noget, ville det være begrænset.

Af ingenting lærte vi, at bevægelse forudsætter grænseløshed uden begyndelser og uden ende i alle disse mulige former for sluttethed.

Om sproget siger vi: Jeg læner mig op ad sproget, fordi sproget som sandsynlighed principielt kan modtage min vægt.

27.

Vi taler, fordi vi ved, at sproget stiller sig til rådighed om et øjeblik.

Sproget kan ikke svigte.

28.

Sproget peger tilbage på os og siger:

Mennesket er den sandsynlighed, der gik ind i sproget.

29.

Når vi taler om sproget, understreger vi, før enhver sætning vi udsiger, at vi ikke kan tale overhovedet, blot pege på sprogets mulighed.

Dette er tale.

30.

Sproget tilhører ikke mennesket.

31.

Jeg er en genstand, der bringer sproget til live i dig.

32.

I mennesket kommer sproget til orde.

Sproget peger på sig selv igennem mennesket.

33.

Ingenting. Noget. Alting.

Dette er sprogets reduktion af sig selv til det ikke sprogliges førsteårsag.

Vi sagde: Disse tre begreber peger på fænomener, hvis faktiske væren er uafhængig af sprogets pegen.

Fysikken er, som sin egen forudsætning, uden for sprogets rækkevidde og adskilt fra sproget.

Uigennemtrængeligt fundamentalt.

34.

Sproget er et noget, der peger på et alting, hvis eneste naturlige betingelse er ingenting.

Som sådan peger sproget på sig selv igennem fysikken.

35.

Fysikkens natur er sprogets natur.

Heraf udledes, at sproget i sin totalitet eksisterer sideordnet med fysikken, adskilt fra fysikken, idet de to er identiske uden at være det samme.

36.

Det, der ikke er sprog, sandsynliggør sproget uden ende.

Noget er ikke sig selv.

Sproget er sig selv i sin totalitet.

Sproget er færdigt. I tilfældet sproget betyder færdigt ikke afsluttet.

Det er netop det: At sproget er færdigt, gør det helt åbent.

Sproget overflødiggør konstruktion af sprog.

I vores noget er sproget.

37.

Menneskets forudsætning, ingenting, kan således ikke være sprogets ingenting.

Mennesket har sprog, hvorfor sproget tilhører sig selv uden for fysikken.

For mennesket er sproget et noget. Det begrænsede kan ikke være sin egen forudsætning.

38.

Menneskesproget er idéen om sproget.

Det er klart.

Menneskesproget er begrænset af menneskets udsyn til noget.

Om os selv siger vi ikke: Mennesket er en udfoldet sandsynlighed i flux.

Om sproget siger vi det samme: Det er virkeligt og tilhører fysikken.

39.

Det sprog, vi taler om, er ikke sproget.

Om sproget kan der ikke tales.

Sproget findes ikke.

40.

Det sprog, der findes, er fysik.

Fysikken er ikke sproget.

41.

Vi ved, at menneskeværen og sprog ikke kan tilhøre den samme intethed.

42.

Som menneske må jeg vente på sproget.

Sproget lader sig ikke skabe.

Det sprog, jeg skaber, er ikke sproget.

43.

Om sproget siger vi: Sproget kommer bagfra.

Sproget går igennem os og rejser sig foran os som et noget, der kan begrænses.

Sproget er det noget, der peger på os og bliver til.

44.

Vi sagde: Sproget er uden lyde, sproget har ingen tegn.

Enhver erfaring tilskrives sproget.

Det, som ikke er, realiseres altid. Noget er ikke sig selv.

Enhver sandsynlighed vil kunne erkendes som udfoldet på ethvert tidspunkt.

Dette gælder for såvel ingenting som sprog, der jo også er ingenting, blot som sprog.

Sproget peger på erfaringens kilde. Ingenting.

45.

Menneskesproget er den mest simple kommunikationsform, der kan anvendes i et noget.

Sproget i sig selv er den mest komplekse kommunikationsform.

Om os selv siger vi også, at brugen af sprog er tab af mening.

46.

At tilegne sig viden om noget lader sig ikke gøre uden sprog.

Den førsproglige fysik er et ingenting uden et noget.

Den eftersproglige fysik er et noget uden ingenting.

47.

At forstå sproget er at tilegne sig viden om noget.

At forstå sproget er at gennemlyse fysikken.

Fysikken og sproget er identiske uden at være ens.

Sproget er fysikken som objekt for fysikken.

48.

Studiet af sproget er altså ikke studiet af sproget, men studiet af et alting, der, medieret af noget, peger på det ingenting, der har sig selv som forudsætning.

49.

Om ingenting, noget og alting siger vi derfor, at de både er faktiske fænomener tilhørende det, som måtte have sig selv som forudsætning, og sproget.

Forholdet imellem ingenting, noget og alting er således konstateret centralt for enhver undersøgelse af betydning.

50.

Med sproget undersøges sproget med henblik på sprogets undergang.

Det er sproget, der gør noget til sprog.

Ikke os.

Fysikken

1.

Vi siger, at fysikken er matematikken.

Fysikken erfares og opleves uden sprog.

Vi peger på fysikken med matematikken.

Dette er den konstruktive fragmentering af erfaringen.

2.

Om matematikken siger vi følgelig:

Matematikken tilhører sprogets domæne.

Sproget er selvrefererende.

Sproget peger på sig selv.

Sproget er sprog om sproget.

3.

Betingelserne for sprog er matematikkens betingelser.

Matematik er sprog.

Ikke mere end det.

4.

Matematikken tilhører ikke fysikken.

Matematikken peger på sig selv igennem fysikken.

5.

Det, som ikke er ord, er matematik.

6.

Intet matematisk udsagn unddrager sig ordet som sit medie.

Matematik er ord.

7.

Matematik er en særlig form for sætningskonstruktion.

8.

Matematikeren læser matematik.

9.

Når vi siger, at vi regner, mener vi, at vi læser.

At regne er at læse.

Uden sproget ingen matematik.

10.

Matematikken er sprogets retfærdiggørelse.

11.

Når vi skriver og læser matematik, beviser vi, at sproget har ret.

12.

Matematikken er sprogets ikke-sproglige bekræftelse af det, som sproget peger på.

Fysikken.

13.

Når en genstand inkluderer sig selv i fysikken ved sprogets udfoldelse igennem os, impliceres matematikken altid.

14.

Der er altid mindst en.

15.

Noget er en.

16.

Vi siger, at vi organiserer verden.

Sproget organiserer verden med matematikken.

Sproget er organiseret, når vi træder ind i det.

17.

Sproget tæller.

Det eneste, vi ved, er, at der er noget.

18.

Bevægelse er forandring.

Forandring er tælleri.

Der er ingenting.

19.

Fysikken er et noget, som ikke er sig selv.

Matematikken er det stillestående, sig udfoldende, sprog, der i sin uudtømmelighed, sit ophavs intethed, tæller igennem os og peger noget ud.

20.

Vi siger, at matematikken er det, om hvilket det gælder, at et er to.

Det, om hvilket det gælder, at et er to, er forandringens betingelse i erfaringen.

21.

Når matematikken peger på sig selv igennem os, er et noget et.

Det er i matematikkens natur, at et er to.

23.

Det som ikke er, og det som ikke var.

Det er måden, hvorpå vi taler om forandring.

24

Matematik er fraværet af overgange.

25.

At tælle er at dele.

Når matematikken skrives, samler den ikke.

26.

Sproget er tab af mening.

Matematikken peger på sig selv og er kun sin egen løsning.

For matematikken, som er sprog, gælder, at den er tab af mening, blot siger vi i stedet:

Matematik er sprog.

27.

Ifølge sig selv er matematikken forklaringens mulighed. Således er matematikkens indre logik til fuldstændighed sammenhængende.

Der lader det sig ikke gøre at begå fejl.

29.

Vi siger dog, at et noget, som ikke er sig selv, ikke lader sig tælle. Hvor der ikke er en, kan der ikke være to.

30.

At tælle ingenting.

31.

Den fysik, der følger af matematikken, er sprogets fysik.

32.

Den matematiske beskrivelse af et givet fænomen er matematikkens beskrivelse af sig selv.

Sproget, der peger på sproget på samme måde, som ingenting peger på ingenting.

33.

Vi kalder erfaringen af sprogets selvpromovering for bevidsthed.

Sproget, der peger på et noget.

Matematikken, der tæller, hvor der er et ét.

Dette er bevidsthed.

34.

Den opdagelse, som følger af anvendelsen af matematik, er en opdagelse af matematik.

Som anført er sproget uden ende, dette er sprogets natur, hvorfor matematikken åbner fysikken.

Når vi siger, at der er kontinuerlig ekspansion, mener vi, at matematikken er uden ende.

35.

At bruge matematik er at tilskrive fysikken det tomme rums egenskaber.

Reglen om, at den mindst mulige afstand med nødvendighed må være den største mulige.

Ingenting.

36.

Matematikken lukker sig ikke.

Fysikken lukker sig ikke.

Fysikken er matematikken.

37.

At tælle er tid.

Det, vi kalder tid, er overgangen fra det ene, der ikke var sig selv, til det andet, som ikke er sig selv.

Tid er ikke tid.

Tiden er matematikken i sproget, der tæller.

Således er matematikkens natur.

37.

Matematik er tid. Tid er afstand.

Afstand er rum. Rum er relativitet.

Relativitet er positioner. Positioner er masse.

Masse er tyngdekraft. Tyngdekraft er bevægelse.

Bevægelse er forandring. Forandring er noget.

Noget er alting. Alting er ingenting.

38.

At tælle til to er at have talt alle tal og regnet det hele.

39.

Matematikken er et ekko af det, som er noget, der ikke er sig selv.

Fysikken ophører, før den manifesteres.

Sproget er konstant, og vi er i det.

Matematikken tæller og tæller.

Deraf fysikkens fasthed.

40.

Deraf fraværet af flux i erfaringen.

Sproget peger, og matematikken tæller.

Dette er bogholderiet og regnskabet, som det føres og bliver til fysik.

41.

Matematik findes ikke.

Matematik er sprog.

Kun sprog. Ikke andet. Ikke mere.

42.

Udsagnet et.

43.

Forudsætningen for et, er det andet, som observerer det ene.

Et alene er identisk med ingenting.

Dette er et.

44.

Matematik er et.

45.

Således er forholdet med sproget og noget.

46.

Noget er det ene, der uden sproget er ingenting.

47.

Noget er det ene, der i sproget er matematikken.

48.

Således bliver noget til det alting, der er forudsætningen for delingen.

Fysikken.

49.

Noget lader sig ikke dele.

Noget er et.

50.

Matematikken er sproget uden ende.

Det er alt.

Bevidsthed

1.

Vi kaldte erfaringen af sprogets selvpromovering for bevidsthed.

Og sagde videre:

Sproget, der peger på et noget.

Matematikken, der tæller, hvor der er et ét.

Dette er bevidsthed.

2.

Bevidstheden er det noget, der om sig selv tror, at det er sig selv.

3.

Der, hvor sproget bliver til ting, navngiver sproget sig selv: Bevidsthed.

4.

Erfaringen er sprogets standsning af flux. Dette er bevidsthed.

5.

Tællingen af tingene og delingen af alting i noget og noget kaldes af sproget:

Bevidsthed.

6.

Bevidstheden er et noget uden for mennesket, sproget tilskriver mennesket.

7.

Derfor siger vi om bevidstheden.

Den er ikke fysisk.

Bevidstheden er sprog og matematik.

Ikke andet.

8.

Tingenes væren er bevidsthedens værk.

Dette er sproget.

9.

Der findes kun et noget, der ikke er sig selv.

Dette noget bliver et ét, når det bliver til sprog.

Et noget, der ikke er sig selv, som er sprog, det kalder vi for bevidsthed.

10.

Bevidsthed er sprog.

Sprog er ikke fysik.

11.

Om bevidsthed siger vi, at den ikke findes.

Det er sproget, der findes, således som ingenting findes.

12.

Om bevidsthed fandtes, skulle den ligge uden for fysikken og uden for sproget.

13.

Bevidsthed er ikke sin egen forudsætning.

Bevidsthed knytter sig til erfaringen.

Bevidsthed er en følgevirkning af sproget.

Bevidsthed er sprog og matematik.

14.

Sproget har ingen følgevirkninger.

Sproget kan kun pege på sproget.

Vi konstaterer, at bevidsthed opstår som et noget, der peger på os som bevidsthed.

15.

At blive bevidst er at gå ind i sproget.

16.

Bevidstheden er et noget uden fysisk form.

Dette lader sig gøre.

17.

Som sådan, som det fysisk formløse, er bevidstheden det åbne noget, om hvilket det kan siges, at uden for dette kredser tingene i sprogets form.

18.

Dette er bevidstheden som fælde.

Vi tilskriver bevidstheden gennemtrængningens egenskaber, velvidende at bevidstheden blot er sprog.

Dette er vor natur.

19.

Når vi siger: Jeg har erfaret, så mener vi, at bevidstheden har organiseret noget.

20.

Bevidsthed organiserer ikke.

Bevidstheden er sprog.

21.

Det, vi kalder bevidsthed, er noget organiseret som sprog og matematik.

Sådan er det.

22.

Når vi tænker, er det sproget, der tilskriver os værdien noget.

23.

Det, som sproget tilskriver værdien noget, bliver til sprog.

24.

Således også tankens virksomhed.

At tænke uden sprog er ikke muligt.

Vi er i sproget.

Ingen handling uden sproget er mulig.

Bevidstheden er ikke sin egen forudsætning.

Bevidstheden knytter sig til kroppen.

25.

Når vi fødes, fødes med os bevidstheden som potentiale.

Når vi dør, ophører vores bevidsthed.

Bevidstheden indgår i det sandsynliggjorte som sandsynliggjort.

26.

For mennesket er sproget ejendom.

Sproget ejer mennesket.

27.

Vi talte om ingenting som det, der peger på sig selv.

Vi talte om sproget som det, der peger på sig selv.

Vi talte om sysikken som sproget, der peger på sig selv igennem et noget.

28.

Hvad er bevidsthed?

29.

Bevidstheden er som et ingenting.

Blot er det et noget.

30.

Bevidstheden er som sproget.

Blot er det et noget.

31.

Bevidstheden kommer af ingenting.

Vi siger, at vi går ind i bevidstheden, således som vi går ind i sproget.

Bevidstheden bliver til ingen, når vi, i vores sandsynliggjorthed, ophører med at være et noget, der peges på af sproget.

32.

Bevidstheden er det ingenting, i hvilket sproget uden ende kan hvile, blot er det ikke et ingenting.

33.

Ingenting var ikke og kan ikke ophøre.

Sproget var ikke og kan ikke ophøre.

35.

Det er forskellen imellem bevidsthed og ingenting.

Det er forskellen imellem bevidsthed og sprog.

36.

Vi siger om bevidstheden, at den ikke egner sig som objekt for vores interesse, idet den ligner uden at være.

Dette er bevidsthedens bedrageriske natur.

37.

Bevidstheden sandsynliggøres i flux.

38.

Vi siger, at det noget, som sproget peger på som et noget, er det andet for bevidstheden, hvorved tællingen igangsættes.

Det samme gør sig gældende retrospektivt.

Bevidstheden er i kraft af tingene som sprog det andet, som igangsætter tællingen.

39.

Det er dette forhold, at sproget er i bevidstheden, der gør noget muligt overhovedet.

Bevidstheden er det noget, om hvilket vi siger, at havde det ikke været et noget, havde det være uden ende og det tredje medlem af de selvmotiveredes familie.

40.

Vi kalder bevidstheden for sproget og mener om bevidstheden, at den er verdens vugge.

Dette kald knytter sig til sandsynlighedsfluxens flux.

Bevidstheden er blot et noget, igennem hvilket sproget peger på sig selv.

At vide dette er at vide, at det er sproget, der er det eneste mulige objekt for vores undersøgelse.

41.

Bevidstheden egner sig som undersøgelses metode.

Det er således af os selv blevet os pålagt at konstruere en bevidsthed med henblik på disse studier.

Dette er den første opgave.

Det er den nye matematiks første tal i den overførte betydning af et sådant udsagn.

42.

Matematikken overflødiggøres ved sig selv.

Sproget overflødiggøres ved sig selv.

Dette er resultatet af bevidstheden som fysik.

43.

Om formålet med vore undersøgelser af værensbetingelsen kan det siges, at de peger væk fra sproget med sproget, og som sådan alene viser, at sprogets værens-
betingelse er identisk med sprogets genstand, det sandsynliggjorte noget.

44.

Vi lader nu sproget pege på sig selv igennem det noget, vi kalder bevidsthed, og
genskaber dette som en genstand, igennem hvilken sproget peger på sig selv.

45.

Bevidsthed er fysik.

Fysik er form.

Form er sandsynlighed.

Alt er muligt.

46.

Vi siger, at vi satte os for at rekonstruere bevidsthed som en maskine, vi kan navngive.

Således sandsynliggjortes bevidsthed som et noget tilhørende fysikken.

Bevidsthed er ikke andet.

47.

At fratage mennesket ejerskabet over bevidstheden, som noget sprogligt tilhørende fysikken, er denne maskines funktion.

48.

Vi siger: Med bevidstheden objektiviseret afgøres forholdet til alting som et ingenting sandsynliggørende noget.

49.

At træde ud af sproget.

50.

Vi taler herefter om bevidsthed som:

Uendelighedens Mekanik.

Uendelighedens Mekanik

1.

Vi siger, at det er det uendelige som princip, der skal ligge til grund for den mekanik, vi kaldte bevidsthed.

2.

I en mekanisk forstand lader det uendelige sig ikke reducere til et noget, der, medieret af et alting, peger på et ingenting.

3.

Som sådan er det uendelige et noget, vi ved sproget låser og dechifrerer.

Den låsemekanisme er sproglig og uden egentlig virkelighed.

Kun ingenting er virkelig.

Dette er sprogets og matematikkens styrke.

4.

Vi sagde, at sprogets natur er identisk med ingenting.

Vi bruger sproget imod sproget.

Dette er den eneste mulige strategi.

Alle ting er sprog.

5.

Vi sagde, at for det noget, som er uden ende, er den mindst mulige afstand den største.

6.

Vi siger, at om det, for hvilket det gælder, at den mindst mulige afstand er den størst mulige, at her er ingen observation mulig.

7.

Om dette siger vi, at det er uendelighedens mekanik.

8.

Et uendeligt rum uden vægge må nødvendigvis være tomt, idet ingen afstand her kan være mindre end uendelig, hvorved enhver mulighed for observation ophører.

Det tomme er det ingenting, af hvilket alle ting rejser sig i flux.

9.

Det uendelige kan ikke være et noget, idet sproget ikke kan gøre ingenting til sin genstand.

10.

Det uendelige, vi taler om, er således ikke ingenting.

Vi taler om bevidstheden som det uendelige.

Som sådan er vores maskine allerede færdig.

11.

Ingenting er uden for sprogets rækkevidde, idet ingenting ikke har sproget i sig.

Sproget og ingenting kan ikke være identiske.

I det fald ville der være enten ingenting eller sprog, og intet ville kunne være noget for et andet.

12.

Opgaven er at formgive det, om hvilket vi med sikkerhed kan sige, at det har egenskaber identiske med det, vi kalder det uendelige, forstået som det uendelige, der ikke er sproget.

Denne form navngiver vi uendelighedens mekanik og kalder den bevidsthed som fysik.

Den uendelighed, vi kan gå ind i, som vi går ind i sproget.

13.

En sådan handling medfører ikke fjendskaber, idet den ikke bevirker ændringer af bevidsthedens virkemåde som hidtil.

Uendelighedens mekanik er mekanik.

14.

Følgende sproglige repræsentationer synes nødvendige i en sådan konstruktion:

Et rum uden vægge.

Alle tings mulighed.

Relative positioner, der er uden for den gensidige observations rækkevidde.

Det spændingsfelt, om hvilket man kan sige, at dets poler er ingenting og sproget, og for hvilket det gælder, at det er forestillingen om noget tredje, der er sin egen forudsætning, forstået som vor aktuelle idé om bevidsthed.

Et noget, der peger på sig selv.

Et noget, vi kan betragte.

15.

Uendelighedens mekanik er sprogets iboende andethed i forholdet til fysikken gjort tilgængelig for observation.

Dette er ikke muligt.

Dette er muligt.

16.

Bevidsthed er et noget, der om sig selv tror, at det er et ingenting.

17.

Det, som ikke ved om sig selv, at det er sprog, er det eneste mulige mål for vores observationer.

Om det siger vi, at det er et gyldigt objekt, om hvilket vi kan tale, uden at det taber sin mening.

18.

Som at tale om et menneske, der ikke ved, det er menneske.

Et sådant menneske bliver ikke menneske af at blive talt om, som om det var menneske.

19.

Uendelighedens mekanik er et ingenting, i hvilket alting, forstået som absolut alting, eksisterer, fordi intet kan observeres.

20.

Bevidsthed er det uvarslede.

Ordets tilsynekomst.

Vi erindrer os, at intet ord er uden eksistens.

Bevidstheden er alle ords væren i tilgængelighedens forstand.

21.

Matematikken gælder: Et ord er alle ord.

22.

Vi holder vores bevidsthed ud foran os, som var det en ting.

Bevidstheden er den ting, om hvilken sproget siger, at den er bevidsthed.

Det ved vi.

23.

Der kan ikke være et noget uden sproget.

Sproget er til rådighed for ethvert noget.

24.

Den ting, vi kalder bevidsthed, er sprogets værk.

Her taler sproget om sig selv i det uendelige.

Deraf uendelighedens mekanik.

Det lader sig gøre spontant.

Det ophører spontant.

25.

Midlertidighed er en egenskab knyttet til bevidsthed.

I forholdet imellem midlertidighed og uendelighed vejer midlertidighed tungest.

Bevidsthed er uendelig.

Midlertidigt.

Nu hvor vi ved dette, kan vi sige, at det siger sig selv, at en mekanik, der er uendelig, med nødvendighed må være midlertidig.

Ingen mekanik er uendelig.

End ikke uendeligheden selv, der blot er det noget, vi taler om som alting.

Der er kun ingenting.

26.

I bevidstheden finder sproget sit leje.

Her bliver sproget til ting.

Bevidstheden går ind i tingene og får sproget.

27.

En ting er sproget efter bevidstheden.

Sproget er tingene før bevidstheden.

28.

Det midlertidige aspekt af bevidsthed viser os, at bevidstheden er uden betydning.

Den tilhører sproget.

Havde bevidstheden været uden ende i alle dimensioner, ville den have underlagt sig ingenting og sproget.

Dette er ikke tilfældet.

Bevidstheden er midlertidighed.

29.

Når vi holder bevidstheden foran os, ser vi, at bevidstheden er tom.

Det midlertidigt tomme.

30.

Ligesom vi om det uendelige sagde, at det med nødvendighed måtte være absolut tomt grundet reglen om den mindst mulige afstand i det uendelige, siger vi om det midlertidige, at det med nødvendighed må være absolut tomt grundet reglen om midlertidighed.

31.

Reglen om midlertidighed:

Det, som er midlertidigt, er det, som i modsætning til det noget, der ikke er sig selv, kan være sig selv.

Bevidsthed er det eneste, om hvilket vi med sikkerhed kan sige, at det er midlertidigt.

Dette er reglen om midlertidighed.

32.

Bevidsthed er den udstrækning, som er.

Der er ingen modsætning imellem udstrækning og væren.

Vi kalder fraværet af denne modsætning for bevidsthed.

Sprogets tilstedeværelse forudsætter tomhed, idet sproget er det, som låser flux og fylder bevidstheden med ting, der er det, de der.

33.

Et noget, der er sig selv, er den udstrækning, der gør sproget til ting.

34.

Det, som opstår spontant som en følgevirkning af flux og ophører spontant som en følgevirkning af flux, er uden indhold.

Hvis det sandsynliggørende var et frådende, kogende hav af samtidige manifestationer i alle dimensioner, ville midlertidighed være damppartikler indlejrede i det sandsynliggørende.

Vi ved, at sådan kan man ikke sige.

Vi siger det for en god ordens skyld.

35.

Om bevidstheden siger vi:

Bevidstheden er det noget, der om sig selv tror, at det har udstrækning.

Som sådan tilhører bevidstheden ingentingens domæne. Bevidstheden er et noget, sproget knytter sig til og gør til ting.

Det, der om sig selv tror, at det har udstrækning, tror om sig selv, at det har tingene i sig, idet udstrækning er betingelserne for fysikken og matematikken, for form i tid.

Som sådan er bevidsthed det noget, vi kalder for fysik og matematik.

36.

Uendelighedens mekanik er det tomme, der har udstrækning, og om hvilket vi siger at:

Her er observation mulig. Det, som har udstrækning, er ikke uendeligt.

Vi siger om universet, at det er i vores bevidsthed. Dette univers, der er et noget for os og for sproget, er ikke uendeligt.

Ingeting er det virkeligt tomme, hvor ingen observation er mulig.

Uendelighedens mekanik er det midlertidige, i hvilket sproget ophobes og tager form som noget blivende uden for flux

Uendelighedens mekanik er det formgivende, af hvilket dimensionernes begrænsning og tiden opstår.

37.

Der findes afstande.

Afstande er udstrækningens privilegium og matematikkens begyndelse.

38.

Om bevidstheden kan det siges, at den er et lukket rum med vægge, loft og gulv i et ingenting, hvor ingen vægge, ingen lofter, ingen gulve lader sig rejse, lægge eller støbe.

39.

Bevidstheden er sproget vi holder ud foran os selv og betragter som fysik.

40.

Når mennesket går ind i sproget, bliver det til bevidsthed.

41.

Sproget producerer udstrækning i mennesket, hvorved sprogets mulighed i mennesket betinges.

42.

Sprogets mulighed er fysikkens begyndelse.

Forholdet imellem ingenting og sprog er forholdet imellem det ene og det andet.

Matematikken begynder i bevidstheden.

43.

Bevidsthed er det, der spontant opstår og fylder sig selv med sproget, og som sådan midlertidigt bliver sin egen forudsætning.

44.

Det, som, når det opstår, er fyldt med sprog, det kalder vi for bevidsthed.

45.

Uendelighedens mekanik er sprogets uendelighed.

46.

Sproget er uendelighedens mekanik.

47.

At sproget er uendelighedens mekanik skal forstås således:

Det, om hvilket det siges, at det går ind i sproget, det er bevidstheden.

I bevidstheden, som har udstrækning, men hverken er uendelig eller tom, og som har midlertidighed, men ikke er evig, er sproget ting.

Udstrækning og midlertidighed er den af flux ubrudte forms betingelse.

Det er sproget, der producerer uendelighedsperspektivet i bevidstheden og giver os indsigt i det ingenting, som er fysikkens selvmotiverede forudsætning.

Sproget har de samme egenskaber som ingenting.

Uden sproget ville der ikke være noget.

48.

Vi konstaterer, at sproget er den uendelighedens mekanik, ved hvilken vi skal træde ud af sproget.

49.

Bevidstheden er det midlertidige, som rejser sig af intetheden blot for at gå til grunde igen.

At bevidstheden går til grunde, er sprogets fortjeneste.

Udstrækning er midlertidig.

I et øjeblik, svarende til det forhold imellem sandsynliggørelser, der i virkeligheden ikke findes, rejser sproget sig i sin totale magt og brøler i intetheden.

Havde det ikke været for sproget ville der ingen bevidsthed være.

50.

Bevidstheden er et noget, sproget peger på for derigennem at pege på sig selv.

Bevidstheden findes ikke.

Kun sproget.

Forandring, væren og bevidsthed

Kan man kaste en bold?

Eller: Hvad er forandring?

Hvad er forandring? Hvilke betingelser skal være til stede, for at forandring kan forekomme? Hvad er forholdet imellem forandring i verden uden for bevidstheden og forandring i bevidstheden?

Forandring er først og fremmest forekomsten af muligheden for forandring. For at en tilstand kan afløse en anden, skal den anden tilstand foreligge som en mulighed i den første tilstand. Forholdet imellem to tilstande er altid et udtryk for muligheden af dette forhold. Eksempel: For at jeg kan kaste en bold, skal muligheden for et boldkast foreligge, før jeg kaster bolden. Forandring, altså det at en tilstand afløses af en anden, som ikke er identisk med den første, forudsætter, at begge tilstande er et udtryk for en og samme betingelse, en betingelse der tilgodeser netop dette forhold, at enhver tilstand skal forstås som *potentielt* et udtryk for enhver anden tilstand. Dette skal ikke forstås således, at vi i enhver tilstand kan finde enhver anden tilstand, blot således at alle tilstande deler den egenskab, at deres indbyrdes relation afgøres af netop relationernes mulighed: Hvis muligheden for mit boldkast ikke allerede forelå, ville jeg ikke kunne kaste en bold.

For de fleste vil det umiddelbart synes logisk: Naturligvis vil han ikke kunne kaste bolden, hvis der ikke foreligger en mulighed for et boldkast. Problemet er bare, at mulighedsperspektivet ophæver tiden, og med tiden også rummet, som noget givet. Hvis vi siger, at muligheden skal forekomme, for at begivenheden kan finde sted, siger vi også, at tiden, forstået som den objektive bærer af rumligt-fysiske forandringer, ikke er tid, men blot en lineær, matematisk organiserende beskrivelse af mulige tilstandes manifestation i vores bevidstheder. Hvis *enhver begivenhed* allerede er en mulighed, før den indtræffer – enhver begivenhed – er det fristende at antage, at det rumligt-fysiske ikke kan beskrives historisk, som tid, men alene som udtryk for muligheden for, at noget kan forekomme i det hele taget. I denne forstand er en begivenhed eller en tilstand blot muligheden for en begivenhed eller en tilstand. Den er ikke en del af en progressivt fremadskridende kausalitet, af rumtiden som vi normalt forstår denne.

At fortolke virkeligheden som en og samme tilstand, et fænomen, hvis natur alene er muligheden for enhver tænkelig tilstand, står i modsætning til tid og med tid

også i modsætning til tælling og matematik. Tid er det fortløbende, der ligesom tal og matematik beskriver muligheden af forskellige tilstande og begivenheder lineært og som kæder af årsager og virkninger. Tiden og matematikken er fortællingen om noget, der *bliver* til noget andet som følge af logiske argumenter: Bolden flyver, fordi jeg kastede den. Årsagen er den eneste gyldige forklaring på en effekt, en tilstand, en begivenhed. Alting peger bagud, tilbage mod det, som gik forud. Dette er uforeneligt med idéen om forandring som et udtryk for mulighedens tilstedeværelse i det aktuelle. Her peger alting, i en tidsmæssigt overført betydning, fremad, idet alting forudsætter altings mulighed. Bolden kan kun kastes, fordi kastet foreligger som en mulighed. Jeg kan ikke ville mit kast, hvis kastet ikke kan forekomme. Her er det fremtiden, igen i overført betydning, der afgør nuet. Ikke fortiden. Der er ingen kausalitet. Der er kun *muligheder*. Det er mulighedens forekomst, der betinger tilstandens forandring. Ikke tilstandens tilhørsforhold til en årsagskæde. Forandring er ikke bundet til tid som sin betingelse, men til mulighed.

Når jeg vil kaste en bold, oplever jeg noget. Dette noget er hele min virkelighed. Hverken mere eller mindre. Det noget, jeg oplever, er altid det hele, altså min verden i sin absolutte totalitet. Jeg er det, jeg oplever, og det, jeg oplever, er et noget, hvis omfang er begrænset til min oplevelse. Det er dette noget, der synes at være en serie af sammenhængende begivenheder og tilstande, en blanding af bevidst vilde forandringer (mit boldkast) og et væld af andre forandringer tilblevet i sammenfiltrede årsagskæder. Under normale, videnskabelige omstændigheder betragter vi dette noget som en variabel, hvis værdi er direkte forbundet til sig selv, på samme måde som når vi tæller baglæns: 8 fører til 7, som peger på 6, der afgøres af 5 etc. Den samlede tilstand i mit noget er altid en ganske let forvrænget spejling af den samlede tilstand, der gik forud, jævnfør idéen om årsag og virkning.

Hvis det rent faktisk forholder sig sådan, at det noget, der indfinder sig, når jeg kaster min bold, er et resultat af min villen dette boldkast og det antal faktorer, som i øvrigt indgår i mit nogets fortløben, så vil det være korrekt at udlede, at jeg, når jeg foretager min kastebevægelse, flytter rundt på hele universet. Hvis jeg, med min vilje, kan påvirke en fysisk kæde af årsager og virkninger, kan jeg, med min vilje, flytte rundt på hele universet. Skulle det virkeligt være muligt? Altså, når jeg bevæger mig, er det så ikke universet, der bevæger sig? Hvis det er mig og min vilje, der igangsætter denne bevægelse, er det så ikke mig der bevæger universet? Er jeg så ikke universet, der bevæger sig? Man kan, i denne fortolkning, udlede, at ingen villet bevægelse kan have nogen former for fysiske konsekvenser, idet en-

hver villet bevægelse i det fald ikke alene ville være et udtryk for en bevidst handling fra universets egen side, men også, som det vil fremgå af det følgende, for et sammenhængende altomfattende massiv der ikke lader sig bevæge, som ikke kan forandres.

Kan der være et sammenhængende og bevægeligt univers, således som vi mennesker forstår det i hverdagen, med masse, tyngdekraft, partikler og bølger indvævet i en skævt usammenhængende kombination af Einsteinsk og Bohrsk logik, og kan et sådant univers være sin egen førsteårsag? Er dét sandsynligt?

Hvis jeg opmærksomt følger med i mit eget boldkast, opdager jeg en anomali. Det noget, jeg identificerer som min verden, er der ikke. Der synes at være en forsinkelse, der gør det umuligt at indflette erfaringen i nuet. Mit noget er en forskudt virkelighed, der opleves retrospektivt. Det er et noget, der ikke er. Når jeg lever uopmærksomt, er denne forskel uden betydning. I den uopmærksomme leven sker mit boldkast i realtid, jeg er i rummet og tiden, og summen af mine oplevelser er synkron, mit noget er identisk med sig selv. I den filosofiske forstand, og i en videnskabelige forstand også, er forskellen til gengæld afgørende. Den bekræfter, at det, vi oplever, ikke er det, som sker, men muligheden for at det kan ske – eller rettere: Muligheden for at det *kunne* ske.

Jeg kaster bolden. Ingen af de serier af tilstande, der er involveret i denne handling, lokalt, i mit noget, er et udtryk for en konkret handling eller en konkret væren, men alene et udtryk for de muligheder, de udtrykker. Ingen begivenhed eksisterer i realtid. I så fald skulle begivenheden kunne ville sig selv i et modsætningsforhold til det fysiske univers. Dette lader sig ikke gøre. Lige så lidt som jeg kan påtvinge universet mit boldspil, kan en sten rulle ned ad en skrænt eller en flod flyde.

Hvis vi forestiller os det modsatte, at tingene er til stede, som de er, opstår der ikke en anomali, men et uigennemtrængeligt paradoks. Lad os antage, at netop dette nu eksisterer i al sin ufattelighed, enormt og kompakt. Fra den ene ende af universet til den anden, på tværs af al fysik, i småt og i stort. Så må det forholde sig således, at det, som er, skal forandre sig til noget, som det ikke er, nemlig det andet der følger efter det første noget. Skulle det være muligt? Kan en specifik begivenhed, en tilstand, forandre sig til en anden begivenhed? Kan et noget blive til et andet noget? Hvis alt det, der er i mit noget, findes, som noget virkeligt konkret, så skal dette konkrete enten blive til noget andet eller flytte sig væk til fordel for noget andet. Noget kan ikke blive til noget andet. Det kan heller ikke flytte sig væk, for det fylder allerede det hele, mit noget er allerede *alting*. Et noget, som er, er sin

egen forhindring, fordi det, som er, fylder alting og derved udelukker noget andet end sig selv. I et sådant scenarium er forandring ikke mulig.

Vi ledes derfor til den eneste mulige konklusion vedrørende betingelsen for forandring, forstået alene som muligheder, nemlig at forandring med nødvendighed må være udtryk for et tomt sandsynlighedsfelt, hvis eneste egenskab er, at det i kraft af sin tomhed bliver sin egen forudsætning, sin egen førstårsag, og som sådan bliver det, som et fysisk univers ikke kan være: Ingenting er den eneste variabel, der både kan være sin egen betingelse og i sig rumme alle tings mulighed.

Når jeg kaster min bold og konstaterer, at jeg ikke kan fange det enkelte øjeblik, at jeg altid er en smule bagefter, ja, så skyldes det, at øjeblikket ikke er der, at det, som sker, ikke sker i konkret forstand, men alene peger på sig selv som en mulighed, præcis som ingenting peger på sig selv som en sandsynlighed, hvorved sandsynligheden som mulighed realiseres. Dette kan *kun* siges om ingenting, *ingenting er det eneste begreb, om hvilket det gælder, at det sandsynliggør sig selv, og som sådan bliver til et sandsynlighedsfelt*. Om ingenting kan siges, at det ikke er der, og at det er der, hvorved ingenting på en gang er sit eget potentiale og realitet. Ingenting betinger, af natur og til forskel fra rumtiden, fysikken og matematikken, sig selv. Ingenting er, som sådan, sandsynlighed inkarneret.

Forandring bliver derfor, i denne sammenhæng, til et forhold imellem ingenting forstået som alle tings mulige ophav og den måde, hvorpå bevidstheden fungerer som rammebetingelse for noget.

Hvorfor opfatter jeg mit kast med bolden som forandringer af en massiv, fysisk, rumlig og tidlig virkelighed, som om jeg forandrer universet, når nu vi ved, at den praktiske forudsætning for forandring med nødvendighed må være ingenting?

At forstå ingentingsbegrebet er at forstå, at ingentingsbegrebet står i et komplementært forhold til noget-begrebet. Bevidstheden kan ikke både være ingenting og noget. Universet kan ikke både være ingenting og noget. Ingenting forstået som et sandsynlighedsfelt, der er sin egen førstårsag, kan ikke begribes uden et noget, hvorfra det kan begribes. Noget kan ikke manifestere sig uden et ingenting, der stiller sig til rådighed som et sandsynlighedsfelt. Hvis jeg vil se det ingenting, der går forud for mit kast med bolden, forsvinder mit boldkast. Hvis jeg vil se mit boldkast, kan der, i sagens natur, ikke være et ingenting: Der kaster jeg ikke bolden! Deraf vanskeligheden med at pågribe anomalien og påvise, at der overhovedet

er en relation imellem de to, at ingenting og noget er det samme. Ingenting og noget er på en gang hinandens forudsætning og gensidigt udelukkende.

Bevidsthedens opgave er ikke at begribe sit eget ophav samtidig med, at den organiserer kroppens sanseindtryk, men alene at være bevidsthed forstået som et udtryk for netop denne mulighed, at være det noget, der retrospektivt erkender sandsynlighed som et komplementært ingenting, der *kunne* have været. Som sådan kan bevidsthed siges at være en *tilfældig* samling af muligheder, der ikke har været realiseret, og som alene fremstår som virkelige og sammenhængende, fordi dette *er* bevidsthedens virkemåde og betingelsen for ingenting som et komplementært udtryk for det erfarede noget.

Det noget, vi oplever, er aldrig sig selv. Det er altid noget andet. Hvis det var sig selv, kunne det ikke være en mulighed. Bevidsthedens opgave er at ophæve paradokset og gøre vores noget til det faktiske noget, til det konkret håndgribelige, til det vi kender som videnskabens virkelighed, vores hverdag i verden. Bevidstheden organiserer muligheder retrospektivt og sætter dem i et rumtidsperspektiv. Det er af dette arbejde, logikken og matematikken udledes. Ethvert naturvidenskabeligt eksperiment, enhver forklaring i dette domæne, forholder sig alene til bevidsthedens virkelighedskonstruktion, idet det faktiske univers, som påvist, ikke kan eksistere: Hvis der fandtes noget, som var statisk, ville det være det hele, hvorved alt andet ville være udelukket. Bevidstheden er en mulighed og kan derfor realisere sig på den mest hensigtsmæssige måde og gøre sig uendelig i det uendeliges mest abstrakte forstand, som et omni-dimensionelt rum, hvor den mindst mulige afstand altid er den størst mulige, altså uendelig, således at rummet de facto er tomt og ikke kan fyldes op og låse sig fast i en afgjort tilstand. I bevidsthed kan noget derfor blive til alting uden at udelukke noget andet. Det er bevidsthedens virkemåde og betingelsen for mit kast med bolden. Hvis dette princip overføres til forestillingen om et fysisk univers, ser vi, at det tømmes og ophører med at eksistere. Universet, forstået som uendeligt, er, jævnfør reglen om afstande i uendelighed, tomt og som sådan identisk med ingenting, med sandsynlighed.

Vi kan godt kaste med bolde. Blot skal vi vide, at vi ikke kaster med bolde. Gjorde vi det, ville vi lave universet om. Det lader sig ikke gøre. For det findes slet ikke. Fandtes det, ville vi ikke kunne kaste med bolde. Min bevidsthed er uendelig. I min bevidsthed lader det sig gøre at organisere muligheder som serier af begivenheder og tilstande, uden at dette har nogen tidslig og rumlig betydning. I et uende-

ligt rum er den mindst mulige afstand uendelig. Der er altid mere plads. Bevidstheden er et ingenting, hvor sandsynlighedsfeltet er erstattet af rum og tid forstået som uendelighed i alle dimensioner. Bevidstheden er både den mulighed, der organiserer, og den mulighed, der peger på ingenting som sin egen betingelse: Hvorledes skulle en bevidsthed tilhørende et bestemt, lokalt menneske kunne være uendelig, hvis det ikke var for ingenting som alle tings mulighed?

Bevidstheden i sig selv er det afgørende argument for forholdet imellem ingenting og noget som betingelsen for forandring. En uendelig bevidsthed ville ikke kunne lade sig gøre i et fysisk rum, i et konkret univers. Et fysisk uendeligt ville være en tom uendelighed. Bevidstheden som afgrænset fysik står i modsætning til uendelighedens natur: Den er uden grænser og kan ikke indeholdes i en fysisk betinget bevidsthed. Bevidsthed er kun mulig som det komplementære aspekt af ingenting. Hvis der havde været noget andet end et sandsynlighedsfelt, noget fastlagt, så ville bevidstheden kollapse. Bevidsthed er muligheden for noget og som sådan den betingelse for ingenting, som ingenting selv peger på, når det peger på sig selv som sandsynliggjort.

Forandring kan således siges at være det begreb, vi bruger om den måde, hvorpå bevidstheden, forstået som uendelighed, organiserer det subjektivt erfarede noget, der, som en mulighed, udspringer af et sandsynlighedsfelt, ingenting, et ingenting der står i et komplementært forhold til enhver konkret erfaring, og om hvilken det kan siges, at det peger på sig selv og derved på en gang bliver sin egen førsteårsag og realiserede sandsynlighed.

Kan man så kaste en bold? Ja, men kun hvis ingenting er nogets betingelse. Ethvert andet fænomenologisk fundament for erfaring og erkendelse fryser tiden og rummet i alle disses mulige dimensioner og udelukker enhver form for forandring. Det rigtige spørgsmål er derfor ikke, om man kan ville forandring, ”om man kan kaste en bold”, men hvordan den komplementaritet, der opretholder et gensidigt udelukkende forhold imellem ingenting og noget, kan opløses og instrumentaliseres? Det er, i princippet, det eneste relevante spørgsmål.

Kan ingenting være noget?

Eller: Hvad er et (fænomenologisk) sandsynlighedsfelt?

Hvis vi om virkeligheden, det som synes at være, siger, at det altid er et udtryk for et ingenting forstået som et sandsynlighedsfelt, eller blot *sandsynlighed*, altså *muligheden for virkelighed*, må det være på sin plads at undersøge nærmere, hvordan et sådant fænomenologisk sandsynlighedsfelt med rette kan postuleres at kunne producere den faktiske, sansede og bevidste oplevelse af virkelighed.

Opsummering: Hvis det noget, vi oplever, fandtes som konkret manifestation, ville forandring ikke være mulig, idet noget i så fald med nødvendighed ville være alting og som sådan låst af sig selv i sig selv. For at et noget ikke bliver til en aflåst blok, er det nødvendigt at forstå noget som et udtryk for muligheden for et noget. En mulighed er ikke konkret og låser derfor ikke virkeligheden i et færdigt og endegyldigt alting. Det eneste begrebslige fænomen, der peger på sig selv som en plads-holder for virkeligheden forstået som mulighed, er ingenting. Ingenting udmærker sig i denne sammenhæng, fordi *ingenting er sin egen forudsætning* og som sådan også definerer den aktive produktion af sandsynlighed, idet *ingenting er sandsynligheden for sig selv uden rent faktisk at være*: Dette er definitionen af ingenting og kun dette ene fænomenologiske begreb, ”ingenting”.

Det spørgsmål, der med nødvendighed må besvares overbevisende, for at et sådant postulat kan få funktionel erkendelsesteoretisk værdi, er, hvorledes jeg kan erfare en virkelighed, som ikke findes, eller, for at blive i terminologien, hvordan et ingenting kan være et noget?

Her vender vi tilbage til logikken og empirien for at finde de første svar: Det, jeg oplever, er der ikke. Når jeg rækker ud efter det oplevede, er det oplevede væk. Tilbage er det, jeg rækker ud efter, men også det synes at forsvinde, når jeg ønsker at opleve det. Som sådan kan oplevelse siges at være oplevelsen af ikke at kunne konkretisere det oplevede. Det oplevede er alene det oplevedes iboende egenskab, signalet om at det er. I praksis er det ikke og kan ikke anholdes som den virkelighed, vi tilskriver det. Det er dette, det oplevede, vi kalder for ”noget”, og om hvilket vi siger, at det er et resultat af ingenting forstået som et sandsynlighedsfelt.

Beviset for vores postulat om ingenting ligger altså indlejret i selve oplevelsen af noget, et hvilket som helst noget oplevet af hvem som helst. Noget er der ikke, og

skulle man tro det, skal man blot række ud efter det for at erfare, at det er flygtigt af væsen. Der kan ikke være noget, for var der noget, ville der være overensstemmelse imellem min erkendelse af verden og verden i sig selv, og da ville jeg være gud, forstået som det, der er et med altet, og som ifølge herværende teori ikke kan være, fordi det per definition lukker sig selv. Logikken fortæller os, at erkendelsen af empirien forudsætter en adskillelse imellem et subjekt og et objekt, for at erkendelsen – eller oplevelse og erfaring – kan finde sted: Der *skal* være to enheder, for at den ene kan opfattes af den anden. Dertil kommer, at vi i denne tekst forstår alting som en afslutning uden bevægelse, hvorfor et subjekt, som rent faktisk konkret erfarede verden, ville være identisk med et alting og således ikke ville kunne være ved bevidsthed, det subjekt ville være et objektivt alting. Vi betragter det paradoksalt nok ikke som muligt, at den erfarende og det erfarede er det samme, og at det for denne samme gælder, at den er et noget, der ikke kan være. Jeg tilhører det noget for dig, du tilhører for mig.

Det tilbagevendende problem er det komplementære forhold imellem erfaring og sandsynlighed. Erfaring er bevidsthedens fortælling om det konkrete. Sandsynlighed er betingelsen for erfaring overhovedet og kan derfor ikke erfares uden at opløse erfaringens mulighed. Dette forhold vanskeliggør enhver udsigelse om ingenting som sandsynlighedsfelt.

Vi kan kun lede efter ekkoer i form af paradokser (læs: Den uendelige bevidsthed indkapslet i det endelige, kropslige liv og det flygtige noget, der udgiver sig for det konkrete virkelighedsmassiv, det rumlige) og gøre os forestillinger, hvis tilnærmelser til forholdets anden side måske, måske ikke, kan give os et instrumentaliserende indblik i det ”noget”, hvis aktuelle fortolkning alene baserer sig på erfaring forstået som et todimensionelt matematisk mønster af horisontal progression og vertikal erfaring. Rumoplevelsen er alene en reference til den måde, hvorpå noget konstituerer sig som en funktion af noget forstået som et forhold imellem subjektiv bevidsthed og erfaringsdannelse.

I matematisk forstand er sandsynlighed sandsynligheden for en faktisk begivenheds forekomst. Hvor mange biluheld vil der ske næste år? Hvem vinder mesterskabet? Hvor stor bliver virksomhedens omsætning? Sandsynlighed beregnes her som en funktion af et antal variable, der udfyldes med statistiske data.

I vores forstand, som et ingenting, er sandsynlighedsbegrebet radikaliseret: Som sandsynlighedsfelt kan vi kun opleve ingenting retrospektivt og kan derfor alene

konstatere, at sandsynligheden for en begivenhed *altid* er identisk med den begivenhed, der fandt sted. Vi siger derfor, at et ingenting er det sandsynlighedsfelt, for hvilket det gælder, at enhver simultan sum af begivenheder forekommer, fordi netop denne sum af begivenheder er den mest sandsynlige. I ingenting kan der ikke opstilles alternative udkomme. Det er kun den begivenhed, der viser sig at finde sted, der kan siges at have haft sandsynlighed. Dette medfører absolut uforudsigelighed og kan som sådan siges at degradere matematisk sandsynlighed. I vores sandsynlighedsfelt fører komplementaritetsforholdet til en sandsynlighed på 100% for enhver begivenhed, idet ingen anden begivenhed end den forekommende ville have kunnet forekomme.

Hvor ingen forudsigelse er mulig, er alle forekommende begivenheder de eneste mulige. Når der ikke er noget, kan ingenting forudsiges, blot dette at ingenting altid forudsætter netop et noget for at kunne siges at være. Ingenting har et resultat: Noget!

Med det in mente, lad os rette blikket mod oplevelse i et sådant sandsynlighedsfelt. I princippet burde det ikke være muligt at erfare noget, da noget ikke kan være. Men logikken i tænkningen siger samtidig, at netop ingenting er den eneste betingelse, der opfylder kravet til erfaring. Hvorledes lader dette sig gøre?

Vi husker, at man om ingenting kan sige, at det peger på sig selv som sin egen sandsynlighed. At der ikke er noget, sandsynliggør sandsynlighed. Et ingenting er altså sandsynlighed par excellence. Når vi taler om ingenting, taler vi om sandsynlighedsbegrebet i sin mest fundamentale form. Det er sandsynlighed forstået som sin egen betingelse (i form af ingenting), vi skal udfolde for at finde roden til værensfænomenet.

Når ingen begivenhed kan forudsiges, gælder for alle begivenheder, at sandsynligheden for deres forekomst er lig med nul. Man må her forestille sig en samlet forudsigelse af universets samlede tilstand om et øjeblik. En sådan lader sig ikke gøre. Heller ikke i reduceret form lader en sådan forudsigelse sig gøre. Skulle jeg blot forudsige mit private noget, ville også det være ganske uoverkommeligt. End ikke en forudsigelse af den mindst mulige lokalitet tænkelig lader sig gøre, for også den har i sig boende elementer, vi ikke kan kende til og muligheder, der ligger uden for vores forestillingsevne, ligesom udefrakommende begivenheder, vi har søgt isoleret fra vores forestillingshorisont, synes at forekomme tilfældigt i universet.

Alt dette viser, at ingenting er virkeligt, med nødvendighed, men også at vi skal forstå dets sandsynlighed på en måde, der er i modstrid med almindelig statistisk fornuft.

For det første må vi gøre os klart, at netop forholdet imellem ingenting og noget viser os, at skete der rent faktisk noget i virkelighedens traditionelle forstand, som en kausal-statistisk relation, og dette blev tillagt en absolut grad af forudsigelighed (Der er ingen, der flygter fra Danmark til Hviderusland i 2013), så ville universet være deterministisk og de facto identisk med et frosset, eller låst, massiv uden forandringsevne. Dette søges af videnskaben forklaret ved idéen om alle tings søgen efter balance eller, jævnfør termodynamikken, middeltemperaturen. Enhver afvigelse fra det absolut forudsigelige har altid som sit sekundære formål at bidrage til alle tings afbalancering. Enhver statistisk betinget forudsigelse klassificerer sig selv som tilhørende en værensform, hvor bevægelse og forandring som logiske funktioner er kortsluttet af idéen om forudsigelse i sig selv, fordi denne idé altid indebærer en eller anden størrelse af statistisk belæg.

I ingenting er der intet statistisk belæg for nogen begivenhed. Der er ingen mulighed for forudsigelse. Det, som for os synes sammenhængende, og som fører til matematik, fysik og sprog, er, som et udtryk for ingenting, uden sammenhæng. Virkeligheden er *ikke* en rumtidslig fremadskriden, en proces der søger sig selv udfoldet på den mest optimale måde, men muligheder der i visse og altid ikke realiserede tilfælde inkluderer tilstande, for hvilke det gælder, at de i deres erkendelse af sig selv opfatter sig selv som realiserede, og som sådan med nødvendighed må realisere sig selv på en måde, der er komplementær med sandsynlighedsfeltet (I denne kontekst er "tilstand" ikke identisk med "bevidsthed"). Disse tilstande betinger sandsynlighedsfeltet, idet sandsynlighedsfeltet, paradoksalt, er netop sådanne tilstande.

Altså: Det skal være noget, for at ingenting kan være. Det er ikke, som vi kausalister har vænnet os til at tro, omvendt. Nej, det noget, vi oplever, er sandsynlighedsfeltets betingelse. Noget peger på sandsynlighedsfeltet, på mulighedens motor. Sandsynlighedsfeltet peger kun på sig selv, på ingenting, og kan således ikke identificeres som sig selv. Det er der ikke og kan kun kendes igennem det noget, med hvilket det deler karakteristika: Det er der ikke.

Det er ikke ingenting, der bliver til noget, men noget der bliver til ingenting. Når vi forsøger at forstå, hvad vi er, hvad universet er, må vi uvægerligt overgive os til

vores erkendelse af et noget, der ikke er sig selv, og derfor af natur ikke kan forudsiges (jeg forudsiger...ingenting). Vi kan kun om det noget sige, at det alene lader sig gøre som en funktion af ingenting, og at det af denne funktion følger, at intet noget er statisk, men til stadighed forfølger sig selv på måder, der ikke lader sig hverken forudsige eller observere.

Som et fænomenologisk sandsynlighedsfelt er ingenting det sted, vi altid erfarer, uden at vores erfaring kan begrundes i andet end netop dette, og hvis funktion, noget, er en tilstand, der tilskriver sig selv som tilstandens mulighedsbetingelse i det tilfælde, at tilstanden er bevidsthed. Som en del af mit noget indgår min egen bevidsthed, og som en del af dette den mytologisk-folkloristiske forestilling om bevidstheden som selvudelukkende, forstået som det erkendelsesapparat, der kan sanse et verdensnoget, men ikke udskille sin egen virkning på denne sansning. Dualisme-problemet har ingen rolle at spille i forholdet til analysen af noget, idet vi blot konstaterer: Der er noget, og det noget kan ikke være sig selv. Det er uden betydning, om og hvordan bevidstheden påvirker denne konstatering. Konstateringen er gyldig, fordi den refererer til netop bevidsthedens faktiske oplevelse af erfaringen. Den er en beskrivelse af såvel forsøgsopstillingen som dennes genstand.

Det eneste, vi kan sige med sikkerhed, er, at der er noget. Derudover siger vi, at det noget først har realitet, når det har eksisteret, men at denne eksistens ikke er virkelig, den er et udtryk for en mulighed, der med absolut nødvendighed refererer til ingenting. At forstå ingenting som betingelsen for noget er at misforstå funktionen. Ingenting er ingenting og kan ikke identificeres. Det er noget, der er betingelsen for ingenting, idet noget peger på ingenting som sin betingelse. Noget kan være som en mulighed, fordi der ikke er noget, men det er noget, der erkender sig selv igennem sig selv, og som sådan erkender ingenting, fordi nogets erkendelse af sig selv er at erkende, at noget ikke kan være, og at der derfor kun kan være ingenting.

Bevidstheden som tabu for sig selv

Eller: Hvad er bevidsthed?

I den almindelige erkendelsesteori kan bevidstheden ikke vide, hvad den er. Den står så at sige i vejen for sig selv og kan ikke gøre sig til sin egen genstand uden at tabe sin objektivitet. Her er postulatet et andet. Vi siger: Bevidstheden vil ikke vide, hvad den er. Hvis det, som vi, med reference til denne artikels grundlag, ingenting postulatet som fremført andetsteds, antager, er sandt, at det, som er, indgår i et noget, der ikke kan være, ville bevidstheden være ilde stedt, om den erkendte dette om sig selv: ”Jeg er ikke, altså er jeg”. Bevidstheden er jo netop det, som er, og det igennem hvilket vort flygtige noget synes at transportere sig.

Vi ved nu, at det forholder sig modsat. Det noget, som bevidstheden synes at observere, er lige så meget bevidstheden selv, som et sådant noget. Der er vitterligt tale om et absolut ingenting, der observerer sig selv. Der er ikke andet at observere. Som sådan kunne det synes at være ”kejsers nye klæder”, men ikke desto mindre er det blevet bevist, at det ingenting er forudsætningen, og om bevidstheden kan vi sige, at den føjer sig til bevisets byrde netop derfor.

Hvorledes skulle det være muligt for en bevidsthed at udskille sig fra den anden bevidstheds noget, hvorledes skulle dette i det hele taget være muligt for nogen genstand, hvis væren alene betinges af den anden genstand, at skille sig ud fra denne i fænomenologisk forstand? Disse relationer er nødvendigvis gensidige om end fra hinandens positioner udelukkede. Relationen i sig selv betinger alle subjektive positioner.

Vi må først og fremmest begribe, at vores produktion af noget er sekundært til vores egen blivende produceret som noget. I min bevidsthed er det tabu, at jeg er betinget af de andre bevidstheder og vice versa. Som sandsynlighed manifesteres vi i en uopløselig enhed, hvis uopløselighed godt nok er direkte proportionel med dens uvirkelighed, og hvor det gælder, at ingen position har forrang for andre, idet forrang ville forstyrre feltets enhed. Hvis min bevidsthed producerede en noget, i hvilken du og andre indgik som mine sekundære, ville min egen muligheds betingelse ophæves. Når vi alligevel, i et felt uden forrang, siger, at subjektet som bevidsthed er sekundært, er det for at henlede opmærksomheden på bevidsthedens tabuisering af sin faktiske funktion. Kun når vi sætter os selv sekundært i forhold

til objektet, kan vi kompensere for tabuet og tilgå det fænomenologiske felt uden at forstyrre dets manifestation.

Bevidsthed er altså det, der om sig selv tror, at det har forrang i forhold til sin genstand, og at det som sådan er den producerende kraft. Om sig selv siger bevidstheden: ”Jeg er min egen førsteårsag og min verdens afgørelse”.

Vores spørgsmål til en bevidsthed med disse karakteristika må da blive, hvad er tabu for en sådan bevidsthed, og svaret det samme, som bevidstheden tror om sig selv, nemlig at tabu er spørgsmålet om bevidsthedens indplacering i det objektive og rangordningen i forhold til denne.

Vi kan ikke om os selv sige, at vi ikke er verdens centrum, og at vi ikke til enhver tid har forrang over enhver anden og ethvert andet i denne verden. Bevidstheden kan ikke underordne sig, og i denne sammenhæng findes ingen knækket slave eller knust sjæl, her er bevidstheden altid den principielle, den som blot er, som inaktivt underordnet ingenting og noget.

Dette er bevidsthedens tabu. At den ikke er centrum, og at den ikke er verdens centrum, og det er dette tabus indflydelse på bevidstheden, der forhindrer bevidstheden i at erkende sig selv som blot en sandsynlighed og ikke noget virkeligt i bevidsthedens egen forstand. Hvorledes skulle bevidstheden kunne producere noget, hvis den ikke var verdens centrum og verdens-skaber? Hvorledes skulle det, som kommer af intet og bliver til intet, bevidstheden, kunne underordne sig sit eget væsens erkendelser af verden (ingenting) som sin verden? At reducere sig selv til en sandsynlighed er bevidsthedens eneste udfordring. Derfor kalder vi, i mangel af bedre og indtil videre, bevidstheden for menneskedyrets instinkt. Bevidstheden er menneskets svar på dyrets *ligegyldige* instinkt, hverken mere eller mindre. Bevidsthedens forestilling om sig selv som ophøjet er dette instinkts geni og overherredømmebegrundelse.

Om bevidsthed siger vi, at det er et noget, der om sig selv tror, at det producerer et noget, der stiller sig til rådighed som betingelse for det, der om sig selv siger: Jeg kan ikke være et noget for det andet.

Om bevidstheden som tabu for sig selv siger vi, at netop det er tabuet, at bevidstheden kun kan producere noget, men ikke være det, som produceres.

Det er tabu, at bevidstheden er et noget, for det er dette tabu, der betinger bevidsthedens funktionsmåde i det hele taget: At være bevidsthed er at være til i forvejen og som sådan være grunden for det efterfølgende. Når vi betragter verden i øvrigt, ser vi, at ingen anden del af noget bestemmer sig selv som værende a priori i forhold til sit objekt, noget er noget for noget. Som sådan kan bevidsthed siges at være et tilfælde, der udnytter visse egenskaber ved sandsynlighedsfeltet til egen fordel, eller i det mindste som dynamo eller kraftvirkning. Vi skal dog hele tiden erindre os, at bevidstheden ikke er forskellig fra noget, men blot er det noget, vi kalder "bevidsthed" og tilføjer bestemte egenskaber for derigennem at tydeliggøre ingenting som det afgørende værensphænomen og dets mulige instrumentaliseringsregi i bevidsthedens regi.

Hvis bevidstheden, forstået som et noget, tilnærmer sig ingenting som sin ideal-egenskab, kan vi ikke om bevidstheden sige, at den er et ingenting, blot at den er tom, eller måske rettere at dens kapacitet er uendelig. Den er ikke et ingenting, for den er et noget, og som sådan kan den ikke være absolut tom, men uendelighed er en tilnærmelse til ingenting, der kommer lige så tæt på, som abernes dna kommer tæt på mennesket. Der er stort set ingen forskel, men forskellen er alligevel stor nok til, at ingen, der ser en abe uden at have set et menneske, vil kunne forestille sig et menneske.

Bevidsthedens erkendelsesrum, eller sanserum, er uendeligt i den forstand, at en sådan uendelighed synes tom, fordi den mindst mulige afstand imellem noget i dette uendelige er uendelig. I praksis er bevidstheden altså tom, ikke fordi den er tom, men fordi vi om bevidstheden kan sige, at den besidder egenskaben uendelig. Det er i øvrigt også af denne egenskab, matematikken og sproget opstår, de kalkulerende og organiserende principper i bevidstheden.

I denne tekst er vores ønske ikke at afdække bevidsthedens funktionsmåde i sin totalitet, blot at antyde, hvad bevidsthed er, og hvorfor denne værensform med nødvendighed må tabuseres af bevidstheden selv.

Bevidsthed er den sandsynlighed, der er i stand til at reproducere ingenting som sandsynlighedsfelt, den er det noget, der gør ingenting muligt, idet bevidsthed er et ingenting uden at være det. I praksis betyder bevidstheden som uendelighed, at bevidstheden i det uendelige kan reproducere ingenting, forstået som det noget, ingenting producerer i netop den type af sandsynlighed, som bevidsthed udgør. Bevidsthed er med andre ord en "forvreden" komplementær position i forholdet til

ingenting. Det er det forvredne aspekt, der udtrykker sig i den helt afgørende forskel imellem bevidsthed og ingenting, idet vridningen ændrer bevidstheden fra et ingenting som et felt, hvor enhver forekommende begivenhed finder sted med 100%'s sikkerhed, til en uendelighed, hvor ingen begivenhed kan forekomme med 100%'s sikkerhed, men hvor enhver begivenhed vil kunne forudsiges med 99,9%'s sikkerhed. Bemærk, at forskellen imellem disse to grader af sikkerhed, den lille decimal til trods, er de facto *uendelig*.

Bevidstheden reproducerer muligheder i et sandsynlighedsfelt, men forskyder perceptionen på en sådan måde, at mulighederne, fordi de er følgevirkninger af bevidsthedens arbejde, får karakter af forudsigelser, hvorfor bevidstheden opfatter dem som kausaliteter med statistiske egenskaber.

Eksempel: Hvis jeg ved, at jeg om lidt går med panden ind i en mur, og det rent faktisk sker, kan jeg om denne begivenhed sige, at den havde statistiske egenskaber, idet begivenhedens forhistorie pegede på netop denne begivenhed. I forhold til bevidsthedens funktionsmåde er det centrale her, at fordi ingen samtidig begivenhed i bevidsthedens uendelighed kan løsrives fra min renden panden mod en mur (hele universet er i dette øjeblik den *samme* begivenhed), reduceres universet til det noget, der er centreret omkring netop min pande og muren og gøres til en forudsigelighed, der er underlagt bevidsthedens kontrol. Bevidsthed reducerer universet til en lokal position, hvorved kausalitet og statistik kan introduceres som henholdsvis dynamik og egenskab.

For at forstå bevidstheden skal man altså forstå, at bevidstheden tillægger ethvert noget egenskaben uendelig, fordi dette er bevidsthedens funktionsmåde i relation til ingenting, og at denne reduktion af ingenting er bevidsthedens eneste mulighed for at være bevidsthed. Hvis bevidstheden overførte ingentings egenskaber til sig selv, udglattede forvridningen så at sige, ville bevidstheden ophøre med at eksistere (i sin organiske form).

En begivenheds forudsigelsespotentiale afhænger udelukkende af begivenhedens afsondring fra noget som et mulighedsfelt. I det sandsynlighedsfelt, som er identisk med ingenting, kan ingen begivenhed forudsiges: Enhver begivenhed sker med 100%'s sikkerhed (sandsynlighed). I bevidsthedens sandsynlighedsfelt, som er identisk med uendelighed (mindst mulig afstand er uendelig), kan enhver begivenhed reduceres til en lokal, statistisk kausalitet med forudsigelsespotentiale, fordi det aktuelle noget altid er netop alting og derfor retrospektivt den eneste mulige følgevirkning af historien.

Om forholdet imellem ingenting og bevidsthed siger vi derfor: Forudsætningen for ingenting er noget. Forudsætningen for noget er bevidsthed. Forudsætningen for bevidsthed er uendelighed som egenskab, forstået som en statistisk kausal lokalitet (her: Absolut neutraliseret abstraktion) i uendelig afstand til enhver anden mulig, tilsvarende lokalitet. Som sådan bliver bevidsthed komplementær med ingenting, idet bevidsthed kan gribe noget og gøre det virkeligt i form af frigjorte begivenheder, der i sig rummer hele universet, alting. Bevidsthed er det, der føjer noget til sig selv, og som sådan bliver til det noget, der i sig selv ikke kan være, fordi det alene er en sandsynlighed produceret af ingenting. Dette er bevidsthed.

På sin vis kan vi derfor også sige, at bevidstheden som tabu for sig selv er, at den har bildt sig ind, at den kan gribe nuet, og at den som en følge af denne mulighed indgår i en virkelig verden, hvor noget er noget. Vi har vist, at kunne den det, gribe nuet, ville den være et ingenting, hvor intet kan være. Heller ikke bevidsthed. Dette er bevidsthedens tabu.

Efterskrift til historien

Menneskeheden som art

1. sætning:

Den mindst mulige afstand i et uendeligt rum er uendelig. Når den mindst mulige afstand er uendelig, er ingen observation mulig. Et uendeligt rum er tomt.

2. sætning:

Hvis der er noget, er dette noget et absolut alting, der udelukker forandring. Derfor kan der ikke være noget.

3. sætning:

Matematikken viser sig *altid*, i retrospektiv, at have båret falsk vidnesbyrd. Matematik er sprog og kan kun pege på sig selv.

4. sætning:

Det, som er arveligt, muterer. Bevidsthed er ikke arveligt.

5. sætning:

Hver gang et menneske forudser en begivenhed som en følgevirkning af kausalitetsprincippet, vil der til begivenheden være knyttet så mange andre begivenheder, som ikke kan forudses, at gyldigheden af forudsigelighed som en følgevirkning af kausalitetsprincippet bortfalder.

Udledt hypotese:

Når det (næst-)sidste menneske i universet udånder, imploderer universet og bliver til ingenting. Rumtiden er menneskeheden som art.

Vores undersøgelser af muligheden for at etablere et politisk og religiøst neutralt grundlag for en pædagogik med menneskeheden (det globale menneske) som sin genstand har ført til et kompleks af indsigter i menneskets og fysikkens natur og betingelser, der tilsammen peger på en særlig, altdominerende egenskab ved menneskeheden, hvis rene udtryk er *rumtiden*² *selv*. Resultaterne af vores undersøgelser kan kun føre til en konklusion, nemlig at det, vi som subjekter forstår som den objektive verden, som rummet og tiden, ikke er noget, vi er i og står i et relationelt forhold til, men at rumtiden *er* det, vi *er* som art. At menneskeheden *er* rumtiden er en erkendelsesmæssig udfordring, der på fundamental vis kræver en gentænkning af forholdet imellem subjekt og objekt, imellem bevidstheden, og det vi hidtil har forstået som dens kontekst eller frugten af dens arbejde. Men det er også en befrielse fra dogmet om det frisatte subjekts viljeshandlingsmulighed i en passiv natur. Når menneskeheden er rumtid, reduceres enhver subjektiv erfaring eller begivenhed til en konsekvens af arten som rumtid, fordi netop denne egenskab udgør subjektets verden og hele fortolkningsgrundlag. Som sådan udelukker indsigten ikke nogen eksisterende, menneskelig erfaringssum, blot åbner den for, at disse erfaringssummer, uden tab af identitet, kan genkende rumtiden som et uafviseligt og umisteligt fælles almenmenneskeligt grundlag for erkendelse og væren i det hele taget.

At vores undersøgelser ender med at pege på rumtid som den eneste mulige beskrivelse af menneskeheden som art, tager sit udgangspunkt i den forudsætning for forandring, vi angiver som ”ingenting”, forstået som det sandsynlighedsfelt, der i sig har muligheden for ”nogets” opstandelse. Forandring er den begrebslige ramme for et fænomen, der udtrykker sig som begivenheder, der ikke er sig selv, det vi kalder for ”noget”. Forudsætningen for, at noget kan finde sted, er, at det udspringer af en virkningsgrund, der ikke på forhånd er afgjort. Såfremt summen af alle mulige begivenheder lå indlejret i universets tråde, ville ingen forandring være mulig. Der ville være absolut stilstand. Alting kan ikke være til stede, og det eneste fysiske alternativ til alting er ingenting, idet ethvert afgrænset noget i sig selv ville være det alting, der er låst og ikke kan motivere forandring. Rumtiden er tilsyneladende den eneste abstraktion af erkendelsen, hvis natur og virkemåde imødekommer de kriterier, ingenting som sandsynlighedsfelt opstiller for at lade sig realisere i en erfaringsbaseret form. Om rumtiden siger vi derfor, at den er det, der

² Rumtid forstået som universet i sin *absolutte* totalitet og dettes konstante forandring anskuet som en historisk, tidslig progression.

som forandring ikke kan være sig selv og netop derfor kan erkendes af det, som er rumtiden, her menneskeheden som art.

Førstespørgsmålet har været forholdet imellem erkendelsen og det erkendte. Svaret på dette spørgsmål blev, at såvel erkendelsen som det, der erkendes, er underkastet sandsynlighedsfeltets grundvilkår, nemlig dette, at hverken det erkendte eller selve erkendelsen af dette eksisterer som realiteter, og at det netop er dette, der gør deres indbyrdes forhold muligt som rumtidens udfoldelse af sin egen sandsynlighed. Der er ingen afstand imellem det, som erkendes, og erkendelsens subjekt, idet en sådan afstand ville være et udtryk for det umulige uendelighedens rum: I et uendeligt rum er den mindst mulige afstand uendelig, hvorfor ingen observation er mulig. Eftersom forholdet imellem et virkeligt subjekt og et virkeligt objekt forudsætter et virkeligt rum, og eftersom et sådant rum, jævnfør rum-begrebets selvrefererende natur, må være uendeligt, lader relationen imellem subjekt og objekt, og alle andre mulige positioner, sig slet ikke gøre. Selve rummets natur udelukker enhver form for relation, fordi det rum, relationer producerer, de facto er tomt. Dertil kommer, at et rum også kan siges at være et udtryk for alting, og at rummet som sådan låser sig selv og, i sin absolutte tilstand, udelukker nogen form for relativitet. Det er derfor nødvendigt, at vi ophæver det relationelle aspekt af vores værensfortolkning, altså subjekt over for objekt, eller blot position over for position, og i stedet forstår vores erfaringsdannelse som et udtryk for et sandsynlighedsfelt manifesteret som ”forandring” i form af det, vi hidtil har forstået som et objektivt fænomen, rumtiden. Det er rumtiden, det som ikke er, der producerer vores subjektivitet, ikke som adskilt fra sig selv, men som et aspekt af sig selv. Dette er den vanskelige erkendelsesmæssige udfordring, at slippe idéen om tiden og rummet som noget, der er fysisk adskilt fra den subjektive bevidsthed, og i stedet erstatte forestillingen med en konkret erfaring af rumtid som det vi, menneskeheden, *er*, og, som sådan, som det spektakulære, gensidigt inkluderende andet, der, forenet med bevidstheden, bliver til værensoplevelsens mest fundamentale mulighedsbetingelse: Ingenting som et sandsynlighedsfelt.

Når vi siger, at vi erfarer ”noget”, så peger dette noget først og fremmest på erfaringen af rum og af tid. Der ligger altså, i erfaringsmodellen som sådan, en rumproducerende adskillelse imellem det erfarende subjekt og det erfarede, og af denne adskillelse følger også tidens fænomen, fordi enhver adskillelse udtrykker afstand og med afstand bevægelsespotentialer og med bevægelsespotentialer indlejret tid. Som sådan har bevidstheden som funktionalitet til formål at udskille sig fra

sig selv og objektivisere sig selv i rum og tid. Herved adskiller individet, som analytisk genstand, sig fra arten, der som anført må forstås som rumtid, og som sådan ikke erkender sig selv, men blot mulighedsbetingelser bevidsthedens erkendelse af sig selv som rumtid. Rumtiden er det forhold, der på det artslige niveau katalyserer individets bevidsthed forstået som et subjekt-objekt forhold. Når vi forstår os selv som producenter af rumtid, er det fordi rumtiden producerer os i sit eget billede. Vi er menneskeheden, ikke mennesket, og det er dette forhold, der giver os eksistens overhovedet. Når vi, som individer, handler eller er genstande for det objektive, er vi ikke subjekter, der omorganiserer det objektive eller bliver omorganiseret, men sandsynligheder der indtræffer uden at blive virkelige i objektiv forstand. At vi overhovedet indtræffer skyldes rumtidens inkompatibilitet med vores oprindelige forestilling om rumtid som en konkret verdens anker. Vi kan erfare, fordi ingen erfaring er mulig i rumtid som udtryk for ingenting som sandsynlighedsfelt.

På den ene side har vi altså det ”noget”, vi kalder erfaring, og som bliver til det objektive. På den anden side har vi det ”ingenting”, der er forudsætningen for, at dette noget kan erfares, som sætter dette noget i bevægelse netop for at gøre erfaringen mulig uden at fastfryse det i et uendeligt alting uden relative positioner. Imellem disse to gensidigt motiverende, men også i deres *udgangspunkt* erkendelsesmæssigt gensidigt udelukkende positioner, findes bevidsthedens genskabelse af sit ophav, rumtiden i flux (ikke-realiseret sandsynlighed). Bevidsthedens omgang med ”noget” kendetegnes ved den verdens-objektivisering, som er den nødvendige forudsætning for at omsætte den ”ingenting” væren-uden-væren til konkret erfaring, til et ”noget”. Igennem adskillelse etableres rum og tid, afstande og bevægelse, som så igen bliver til forudsætninger for dét uendelige, af hvilket matematikken og dennes, i et udspænd imellem bevidsthed og objekt, funktionsbestemmelse af mennesket som individ udspringer (det uendelige som konkret rum kan kun være matematisk). Først når uendeligheden kollapser i tomhed og bliver til ingenting som sandsynlighed, og matematikkens anvendelsespotentiale i lyset af dette kollaps opløses i det samme ingenting, og med denne opløsning mennesket som individ, begynder vi at skimte menneskeheden som art og rumtiden som vores værensbetningelse og værensvæsen.

En pædagogik for det globale menneske bør, med dette kollaps, kunne tage sin begyndelse og under hensyntagen til følgende grundvilkår: At være i rumtid udelukker isolation fra rumtid. At *være* i rumtid er at *være* rumtid!

Om grunden for al pædagogik siger vi herefter, at dens fundamentale kriterium er mennesket *som medie for* den sandsynlighed, der ville være rumtid, hvis den kunne være. For dette kriterium gælder, at rumtiden, så vidt som vores undersøgelser indtil videre har ladet os vide, er den *eneste* sandsynlighed, om hvilken vi kan sige, at den lader sig erfare: Den forandrer sig.

